

FILM W REŻYSERII
JEAN-PIERRE AMÉRIS

ARIANA RIVOIRE ISABELLE CARRÉ

KONSPEKT LEKCJI GODZINY WYCHOWAWCZEJ
DLA SZKÓŁ ŚREDNICH
NA PODSTAWIE FILMU

Historia Marii

HISTORIA, KTÓRA WYDARZYŁA SIĘ NAPRAWDĘ

BRIGITTE CATILLON NOÉMIE CHURLET GILLES TRETON LAURE DUTHILLEUL

SCENARIUSZ I DIALOGI PHILIPPE BLASBAND I JEAN-PIERRE AMÉRIS

ZDJĘCIA VIRGINIE SAINT MARTIN, MONTAŻ ANNE SOURIAU
DŹWIEK LAFRAN, OLIVIER WALCZAK, ANNE GIBOURG, EMMANUEL CROSET
DEKORACJE FRANCK SCHWARZ, KOSTIUMY DANIELE COLIN-LINARD, CASTING FÁTIANA VIALLE
MUZYKA SONIA WIEDER-ATHERTON, KIEROWNIK PRODUKCJI PASCAL METGE
KIEROWNIK POST-PRODUKCJI EMMANUEL SAJOT

PRODUKCJA SOPHIE RÉVIL I DENIS CAROT DLA ESCAZAL FILMS

PRZY WSPÓŁPRACY Z FRANCE 3 CINEMA, RHONE-ALPES CINEMA, PRZY WSPÓŁPRACY Z RÉGION RHONE-ALPES ET DU CENTRE
NATIONAL DU CINEMA ET DE L'IMAGE ANIMÉE

PRZY UDZIALE FRANCE TELEVISIONS, CINE+ I WSPÓŁPRACY Z CINEMAGE 8 I BANQUE POSTALE IMAGE7

Temat: Osoby niepełnosprawne są wśród nas – nie lękam się ich.

Cele wychowawcze – wymagania ogólne:

- uwrażliwienie uczniów na zagadnienie niepełnosprawności,
- kształtowanie pozytywnej postawy wobec osób niepełnosprawnych,
- zapoznanie uczniów z podstawowymi rodzajami niepełnosprawności,
- motywowanie uczniów do przełamywania barier i lęku przed kontaktem z osobami niepełnosprawnymi,
- zachęcenie uczniów do burzenia społecznych stereotypów dotyczących osób niepełnosprawnych,
- zwrócenie uwagi na konieczność przeciwdziałania wykluczeniu społecznemu osób niepełnosprawnych.

Treści nauczania – wymagania szczegółowe

Uczeń:

- umie zdefiniować pojęcie „niepełnosprawność” oraz wymienić i rozpoznać podstawowe rodzaje niepełnosprawności,
- potrafi odpowiedzieć na pytanie, czy naprawdę jesteśmy inni, w kontekście niepełnosprawności,
- umie wskazać podstawowe problemy, z jakimi borykają się osoby niepełnosprawne,
- dostrzega konieczność przełamywania barier i lęku przed kontaktem z osobami niepełnosprawnymi,
- rozumie potrzebę niesienia pomocy osobom niepełnosprawnym oraz wskazać powody, dla których powinniśmy budować społeczeństwa i miasta bez barier,
- umie dokonać samodzielnej interpretacji przyczyn i skutków braku akceptacji wobec osób niepełnosprawnych,
- potrafi wskazać i określić własne motywacje do burzenia mitów i stereotypów związanych z osobami niepełnosprawnymi.

Metody i środki dydaktyczne:

Film „Historia Marii”, swobodne wypowiedzi uczniów, pogadanka, praca indywidualna i grupowa, papier i kolorowe pisaki do stworzenia plakatów, plansze i kartoniki z różnego rodzaju hasłami, kartoniki do wypisywania przez uczniów haseł, przepaska do zasłonięcia oczu.

Wstęp:

Na wcześniejszej lekcji godziny wychowawczej uczniowie obejrzeli film „Historia Marii”, żeby w oparciu o własne odczucia i wrażenia, a także dotychczasowe doświadczenia mogli podjąć swobodną dyskusję związaną z problematyką niepełnosprawności.

Organizacja i przebieg zajęć:

Istotą zajęć jest próba przełamania barier i lęku między osobami pełnosprawnymi a niepełnosprawnymi oraz związanych z problemem niepełnosprawności stereotypów istniejących w świadomości społecznej. Kolejnym aspektem jest kształtowanie pozytywnej postawy w stosunku do osób niepełnosprawnych, co powinno stanowić punkt wyjścia do wykształcenia umiejętności inicjowania spontanicznego kontaktu ucznia z osobami niepełnosprawnymi i przeciwdziałaniu ich marginalizacji.

Zajęcia rozpoczynamy od podziału uczniów na 4 grupy (dowolna forma podziału losowego) i wyboru reprezentanta każdego zespołu. Nauczyciel kolejno zaprasza na środek klasy wskazanych w poszczególnych zespołach uczniów, którzy losują dla siebie jedno z 4 zadań:

1. Zatkaj mocno palcami uszy, spróbuj usłyszeć hasła, które podadzą ci 3 koledzy, a następnie zapisz je na tablicy. Nauczyciel wręcza 3 uczniom kartoniki z hasłem „sprawność słuchowa” i prosi ich kolejno o odczytanie go szeptem stojąc:
 - tyłem (1 uczeń ze środka klasy),
 - bokiem (2 uczeń z końca klasy),
 - przodem do osoby wykonującej zadanie (3 uczeń z pierwszej ławki).
2. Nie używając rąk zapisz na kartoniku hasło „sprawność fizyczna”. Nauczyciel podaje uczniowi przygotowany wcześniej pisak i kartonik. Uczeń po wykonaniu zadania przyczepia kartonik do tablicy.
3. Z zasłoniętymi oczami, dotykając jedynie twarzy, spróbuj rozpoznać, kto przed tobą stoi - nauczyciel zasłania reprezentantowi grupy oczy przepaską i wskazuje ucznia, który nie zdradzając kim jest podchodzi po cichu do osoby wykonującej zadanie. Po wskazaniu poprawnego imienia rozpoznany uczeń przyczepia do tablicy otrzymane od nauczyciela hasło „sprawność wzrokowa”.
4. Odczytaj poniżej zapisane 2 wyrazowe hasło - nauczyciel pozwala uczniowi na chwilę zastanowienia, a gdy ten nie umie podać poprawnej odpowiedzi, wręcza mu rozsypankę literową i ponownie prosi o odczytanie hasła, tym razem z podpowiedzią, i zapisanie go na tablicy („sprawność intelektualna”).

Na zakończenie wszyscy dzielą się wrażeniami z wykonanego zadania i oceniają stopień napotkanych przez przedstawicieli poszczególnych grup trudności. Nauczyciel pyta, z czym związane były pojawiające się problemy (z brakiem wzroku, słuchu, kończyn, umiejętności rozumienia) i czy uczniowie zetknęli się w swoim otoczeniu z osobami, które na co dzień mają podobne trudności.

Następnie nauczyciel przytacza kilka funkcjonujących w świadomości społecznej mitów i skojarzeń związanych z osobami niepełnosprawnymi podkreślając, dlaczego nie są one prawdziwe a często nawet bardzo krzywdzące, np. stwierdzenie, że niepełnosprawność to kara za grzechy, niepełnosprawny jest głupi, itp. Nauczyciel podaje uczniowi fałszywe stereotypy w formie następujących haseł:

Niepełnosprawność to nie kara za grzechy.

To, że ktoś jest niepełnosprawny nie oznacza, że jest głupi.

To, że ktoś jest niewidomy nie zawsze oznacza, że kompletnie nic nie widzi.

To, że ktoś jest niesłyszący nie oznacza, że jest głuchy jak pień..

To, że ktoś jest niepełnosprawny intelektualnie nie umniejsza jego godności.

To, że ktoś jeździ na wózku nie oznacza, że jest niezaradny życiowo.

Podsumowanie zajęć:

Nauczyciel wspólnie z uczniami próbuje usystematyzować wszystkie poruszone podczas lekcji kwestie. Zachęca uczniów do pokonywania barier i lęku przed kontaktem z osobami niepełnosprawnymi. Można tego dokonać, np. odpowiadając wspólnie na pytanie dlaczego powinniśmy budować społeczeństwa i miasta bez barier.

Prezentacji listy powodów można dokonać w formie plakatu z hasłami:

KAŻDY CZŁOWIEK MA PRAWO: ŻYĆ, UCZYĆ SIĘ, BAWIĆ SIĘ, KOCHAĆ, REALIZOWAĆ SWOJE MARZENIA I CELE ŻYCIOWE.

KAŻDY CZŁOWIEK JEST INNY, ALE WSZYSCY MAJĄ RÓWNE PRAWA.

KAŻDY CZŁOWIEK PRAGNIE SZACUNKU I ZROZUMIENIA.